

mand for Rjøbenhavns 3de Valgsreds (Rosensørn) har søgt en Støtte for sin Mening deri, at dette Ord uden Skade skal være brugt om en enkelt Landsdeel i ældre Anordninger, saa troer jeg at maatte gjøre opmærksom paa, at, dersom jeg ikke misforstod ham, saa sigtede han til Forordningen om Indfødsretten, hvor dette Udtryk Stater bruges om de forskjellige virkelige selvstændige Stater, som dengang vare forenede under den danske Konge, navnlig til Norge, som i Forbindelse med Danmark var under det samme Scepter. Det kan altsaa ikke gjøres gjældende paa de nærværende Forhold, og navnlig troer jeg, at de Omstændigheder, der bleve fremhævede af Rigsdagsmanden for Maribo Amts 4de Valgsreds (Monrad), som ere foregaaede her i vor Nærhed i de senere Decennier, have givet dette Ord en Betydning, som det ikke har havt tidligere, og at det netop er for at modvirke den Betydning i Fremtiden, at det er vigtigt, at man søger at undgaae det i Grundloven for Kongeriget Danmarks særlige Anliggender. Dette har ogsaa Thingets Fleertal erkjendt derved, at det paa flere Steder har stillet Forslag om, at dette Ord skulde forandres, medens det staaer i den nuværende Grundlov; kun har man ikke consequent gennemført det overalt, og hertil har jeg ikke kunnet see nogen fyldestgjørende Grund. Da Sagen var under Forhandling i Udvalget, troer jeg, at de Fleste vare enige i Almindelighed i disse Betragtninger, ikke Alle tillagde dem den samme Betydning som nogle Enkelte af os; men Grunden, hvorfor man beholdt Udtrykket her, troer jeg, var den, at man ikke kunde finde noget andet passende at sætte istedetfor det, som var sat i Regjeringens Udkast, hvor den Understøttelse, Kirken faaer, kaldes offentlig. Da jeg troer, at man kan opnaae et gunstigt Resultat paa den Maade, som er foreslaaet af en anden æret Rigsdagsmand og mig, skal jeg tillade mig at anbefale Thinget at vedtage dette Forslag.

Lindberg: Da jeg i alt Væsentligt er enig med det høitærede Fleertal i de enkelte af det fremsatte Indstillingspuncter, skal jeg blot kortelig motivere de enkelte Forslag, som jeg har troet at maatte tilføie. Jeg skal først omtale det under Nr. 11 stillede Underændrings-

forslag, om Bibeholdelsen af § 8 i Grundloven, hvorefter Regenten ved sin Regjeringes Tiltrædelse skal aflægge Ed paa den danske Grundlov. Jeg har holdt fast derpaa, ikke alene fordi jeg consequent vil gjøre den her ofte nok udtalte Sætning gjældende, at vi kun skulle opoffre af „Danmarks Riges Grundlov,“ hvad der er aldeles nødvendigt, men tillige af den Grund, at jeg ikke kan finde mig ganske tilfredsstillet derved, at den tiltrædende Regent skal aflægge Ed paa Heelstatsforfatningen, hvorunder da ogsaa en høitidelig Bekræftelse af den danske Grundlov skal antages at være indbefattet. Jeg kan ikke finde mig tilfredsstillet herved, navnlig af den Grund, at, naar en saadan høitidelig Edsaflæggelse overhovedet skal skee, saa maa der ikke alene være en Person, som aflægger Løftet, men ogsaa En, som modtager det; men det er dog ganske vist, at, naar en sliq Forsikkring skal gives det danske Folk, saa kan og maa det alene skee for det danske Folks Repræsentation; altsaa, naar Forsikringen skal gives med Hensyn til den danske Grundlov, saa maa det være for den danske Rigsdag og ikke for Heelstatsforfatningens Repræsentation. Forjaavidt man har villet see nogen Vanfærlighed i, at saaledes den tiltrædende Regent flere Gange vil komme til at aflægge en saadan høitidelig Forsikkring om, at han vil holde de Grundlovsbestemmelser, som glæde i de forskjellige enkelte Landsdele, kan jeg ikke herpaa lægge nogen afgjørende Vægt; thi ligesom det var gammel Skik i vore Fædres Dage, at Kongerne, naar de tiltraadte Regjeringen, drog omkring i Landet og modtog Folkets Hyldest, og gave Folket Forsikkring om, at de vilde holde de Løfter, som i deres Forgængeres Tid vare givne, saaledes kunde vel Folket med al Føie vente, at ogsaa dette skulde skee for Fremtiden. Jeg haaber ogsaa efter den Udtalelse, som jeg har hørt fra den høitærede Ordfører, at det vil finde Understøttelse i Thinget, at denne § 8 fremdeles bliver staaende i vor Grundlov for Danmarks Riges særegne Anliggender.

Hvad dernæst det andet Forslag angaaer, som jeg har tilladt mig at gjøre, nemlig at § 21 i Kongeriget Danmarks Grundlov skulde bibeholdes, ifølge hvilken Ministrene i Forening